

Kniha Daniel — číslo sto padesát čtyři

Porozumění Danielovu poslednímu vidění: význam Beltesasara a odhalení prorockví

Jeff Pippenger

2024-03-23

Poslední Danielovo vidění se skládá z posledních tří kapitol. První z těchto kapitol, stejně jako poslední z těchto tří kapitol, popisuje Danielovu zkušenost a prostřední kapitola zachycuje prorocké dějiny, které se vztahují k závěrečnému vzestupu a pádu padělaného krále severu. První kapitola je jako poslední a prostřední kapitola představuje vzpouru padělaného krále severu. Danielovo poslední vidění, vidění u řeky Chiddekel, nese podpis Alfy i Omegy, jenž je Pravda. Když nyní začneme pojednávat o Danielově posledním vidění, začneme prvním veršem.

Ve třetím roce Kýra, krále perského, bylo zjeveno slovo Danielovi, jehož jméno bylo Beltesazar; a to slovo bylo pravdivé, ale určený čas byl dlouhý. I porozuměl tomu slovu a měl porozumění vidění. Daniel 10,1.

V tomto verši je obsaženo několik pravd. První z nich je Danielovo jméno „Beltesazar“.

Jímž kníže kleštěnců dalo jména: Danielovi dal jméno Belšasar; Chananjášovi Šadrak; Mišaelovi Měšak; a Azarjášovi Abed-nego. Daniel 1,7.

Daniel dostal v první kapitole jméno „Belteshazzar“ a až do uvedení svého posledního vidění už není nikdy znovu označen jako „Belteshazzar“. Belteshazzar je tedy jeho jménem v jeho prvním i posledním svědectví. Změna jména v prorockví představuje symbol smluvního vztahu mezi Bohem a Jeho lidem. Když Pán vstoupil do smlouvy s Abramem a Sarají, změnil jejich jména na Abraham a Sára. Jákobovo jméno změnil na Izrael a svému lidu smlouvy posledních dnů zaslíbujíc dát nové jméno.

Kvůli Siónu neumlknu a kvůli Jeruzalému neustanu, dokud jeho spravedlnost nevzejde jako jas a jeho spása jako hořící pochodeň. A pohané uží tvou spravedlnost a všichni králové tvou slávu; a budeš nazván novým jménem, které určí ústa Hospodinova. Izajáš 61,1.2.

Filadelfským, kteří jsou sto čtyřicet čtyři tisíc posledních dnů, dává i toto zaslíbení.

Toho, kdo vítězí, učiním sloupem v chrámu svého Boha, a již odtud nevyjde ven; a napíše na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha; a napíše na něj své nové jméno. Kdo má ucho, slyš, co Duch praví církvím. Zjevení 3,12.13.

Proroci znázorňují Boží lid posledních dnů a na rozdíl od Abrahama, Sary a Izraele není přesný význam jména Belteshazzar znám. Jméno, které Bůh dává svému lidu posledních dnů, aby vyjadřovalo jeho smluvní vztah, je neznámým jménem až do doby, kdy jim toto jméno dá. Jméno Belteshazzar označuje Daniela jako Boží smluvní lid Filadelfie v posledních dnech, avšak samotné jméno je skryto až do zapečetění, neboť jméno je napsáno na jejich čelech, což je také místo, kde je

napsána pečet'.

I pohleděl jsem, a hle, Beránek stál na hoře Siónu a s ním sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří měli na čelech napsáno jméno jeho Otce. Zjevení 14,1.

Daniel je v první kapitole nazván Beltsasar a poté znovu v kapitole desáté, čímž se ztotožňuje jako symbol hnutí prvního anděla i hnutí třetího anděla; neboť první kapitola představuje poselství prvního anděla, jak bylo již dříve v předchozích člancích podrobně doloženo. Desátá kapitola tedy představuje hnutí třetího anděla a smluvní lid posledních dnů. Tento verš pak označuje Beltsasara za symbol těch, kdo rozumějí vzrůstu poznání, které bylo odpečetěno v reformním hnutí, jež započalo v roce 1989. To je vyjádřeno důrazem na to, co Daniel (Beltšasar) věděl.

Daniel je označen jako ten, kdo zná „věc“, která „byla zjevena Danielovi“, „a ta věc byla pravdivá, ale ustanovený čas byl dlouhý; i porozuměl té věci a měl porozumění vidění.“ Daniel rozuměl „věci“ a také „vidění“. Hebrejské slovo „dabar“ je v tomto verši přeloženo jako „věc“ a znamená „slovo“. Prorocky „slovo“ představuje jak vidění o „sedmi časech“, tak také představuje Krista, který je Slovem. Jak „sedm časů“, tak Kristus jsou Skálou, kterou stavitelé zavrhlí, a Daniel představuje lid, který rozumí oběma prvkům symboliky Slova.

V deváté kapitole Daniela, ve verši dvacet tři, nacházíme jeden z nejdůležitějších veršů souvisejících s časovými proroctvími o dvou tisících třech stech letech a dvou tisících pěti stech dvaceti letech, která jsou představena otázkou v osmé kapitole Daniela, verši třináctém, a odpovědí ve verši čtrnáctém. Otázka zní: „Jak dlouho potrvá vidění ‚chazon‘, označující pošlapávání svatyně a zástupu, které bylo vykonáno pohanstvím a poté papežstvím?“ Toto pošlapávání trvalo dva tisíce pět set dvacet let, v naplnění „sedmi časů“ z Leviticu dvacet šest.

Odpovědí na otázku třináctého verše bylo: až do dvou tisíc tří set let; potom bude svatyně, která byla pošlapána, očištěna, a vidění „mareh“ o dvou tisících třech stech letech spojuje obě časová proroctví dohromady, a ve dvacátém třetím verši deváté kapitoly Danielovy Gabriel vede Daniela k pochopení vztahu mezi oběma viděními.

Na počátku tvých úpěnlivých modliteb vyšlo slovo, a já jsem přišel, abych ti je oznámil; neboť jsi velmi milovaný. Proto porozuměj tomu slovu a zvaž to vidění. Daniel 9,23.

Slovo přeložené ve verši jako „rozuměj“ i „uvažuj“ je hebrejské slovo „biyn“ a znamená „mentálně oddělit“. Gabriel Daniela poučuje, aby ve své mysli rozlišil mezi „tou věcí“ a „viděním“. „Vidění“ v tomto verši je hebrejské slovo „mareh“ a je to vidění o dvou tisících třech stech letech, které skončilo 22. října 1844. Hebrejské slovo přeložené jako „věc“ je totéž slovo, které je v prvním verši desáté kapitoly přeloženo jako „věc“. Je to hebrejské slovo „dabar“ a představuje vidění o dvou tisících pěti stech dvaceti letech, které rovněž skončilo 22. října 1844.

V prvním verši desáté kapitoly je Boží smluvní lid posledních dnů představován Beltesazarem a porozuměl rozmnožení poznání, které přišlo v době konce roku 1989 a které mu umožnilo pochopit spojitost obou vidění, již millerité z hnutí prvního anděla porozuměli pouze částečně. Ve verši je vidění, představené jako „věc“, označeno za delší z obou proroctví, protože mezi oběma odkazy ve verši na „věc“ Daniel uvádí, že čas určený této „věci“ (dabar) byl „dlouhý“ ve vztahu k

vidění (mareh).

Ve třetím roce Kýra, krále perského, byla zjevena věc Danielovi, jehož jméno bylo Beltesazar; a ta věc byla pravdivá, ale stanovený čas byl dlouhý; i porozuměl té věci a měl porozumění vidění. Daniel 10,1.

Jemná pravda, že „sedm časů“ je nejdelším časovým proroctvím, které milerité hlásali, je laodicejským adventismem popírána na základě pasáže, kterou překrucují ke své vlastní záhubě. Tím, že v odboji roku 1863 zavrhlí „sedm časů“, nevidí vztah obou proroctví a mohou, nebo chtějí, vidět následující pasáž pouze jako určení dvou tisíc tří set let.

„Zkušenost učedníků, kteří při prvním příchodu Krista kázali ‚evangelium království‘, měla svůj protějšek ve zkušenosti těch, kdo zvěstovali poselství o Jeho druhém příchodu. Jako učedníci vyšli kázat: ‚Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží,‘ tak i Miller a jeho spolupracovníci hlásali, že nejdelší a poslední prorocké období představené v Bibli se chýlí ke svému konci, že soud je blízko a že má být uvedeno věčné království. Kázání učedníků ohledně času bylo založeno na sedmdesáti týdnech z Daniele 9. Poselství podané Millerem a jeho spolupracovníky oznamovalo ukončení 2300 dnů z Daniele 8,14, jejichž součástí tvoří sedmdesát týdnů. Kázání každých z nich bylo založeno na naplnění jiné části téhož velikého prorockého období.“ The Great Controversy, 351.

Nepřehlédněte vnitřní logiku tohoto posledního oddílu. Laodicejský adventismus neučí svět, že se milerité domnívali, že svatyní, která má být očištěna, je nebeská svatyně, neboť oni i každý, kdo je ochoten nahlédnout do historických záznamů, vědí, že milerité věřili, že svatyní, která má být očištěna, je země. Oddíl, který laodicejský adventismus ke své vlastní zkáze překrucuje, zní: „tak Miller a jeho spolupracovníci hlásali, že nejdelší a poslední prorocké období, na něž Bible ukazuje, se mělo brzy naplnit“, přičemž trvají na tom, že jde o dva tisíce tři sta let z Daniela, kapitoly osmé, verše čtrnáctého.

Samotné dějepisné knihy adventismu uvádějí, že všech tři sta milleritských kazatelů používalo při svých přednáškách průkopnickou tabuli z roku 1843, a na této tabuli je to naprosto zřejmé, stejně jako ve zbytku historického svědectví, že „sedm časů“ (dva tisíce pět set dvacet let) bylo proroctvím, které označovali za „nejdelší a poslední prorocké období“, jež „mělo brzy uplynout“. Kvůli své vzpouře v roce 1863, když zavrhlí základní kámen „sedmi časů“, nyní slepě trvají na tom, že sestra Whiteová v pasáži z Velkého sporu přepisuje ustálené dějiny.

V prvním verši desáté kapitoly Daniela představuje Beltesazar Boží lid posledních dnů a tento lid rozumí jak otázce, tak odpovědi v Danielovi 8,13–14, které sestra Whiteová označuje za základ a ústřední pilíř adventní víry. Zobrazením, jež Daniel v tomto verši představuje, vyznačuje rozdíl mezi Božím smluvním lidem posledních dnů a laodicejským adventismem, neboť jsou to ti, kdo rozumějí vzrůstu poznání v roce 1989.

Ve třetím roce Kýra, krále perského, bylo zjeveno slovo Danielovi, jehož jméno bylo Beltesazar; a to slovo bylo pravdivé, ale určený čas byl dlouhý. I porozuměl tomu slovu a měl porozumění vidění. Daniel 10,1.

První verš je počátkem vidění daného u řeky Hiddekel, které končí ve dvanácté kapitole. Právě tam nacházíme odpečetění knihy Daniel v čase konce, takže zobrazení Daniela, který rozumí jak „té věci“, tak i „vidění“, je spojeno s těmi, kdo rozumějí a kdo jsou označeni jako „moudří“, na rozdíl od těch, kdo nerozumějí a jsou označeni jako „bezbožní“. V desátém verši dvanácté kapitoly je tento rozdíl mezi oběma třídami znázorněn.

Mnozí budou očištěni, zběleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně; a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. Daniel 12,10.

„Moudří“ rozumějí a ničemní nerozumějí, a slovo přeložené jako „rozumět“ je totéž slovo, které jsme určili ve dvacátém třetím verši deváté kapitoly. Je to hebrejské slovo „biyn“, které znamená v mysli oddělovat. Ničemní nerozumějí nárůstu poznání, neboť nejsou ochotni učinit v mysli oddělení dvou vidění, která jsou pravdami, jímž je Belsazar ve verši jedna označen jako rozumějící, když je označen jako Belsazar namísto Daniela. Ve verši jedna je označen jako Boží lid smlouvy posledních dnů a je označen jako ti, kdo rozumějí dvěma viděním, mezi nimiž má Boží lid učinit v mysli rozlišení. Ježíš znázorňuje konec věci počátkem věci a ve dvanácté kapitole jsou moudří těmi, kdo rozumějí proroctví o dvou tisících třech stech letech a jeho přímému vztahu k „nejdelšímu a poslednímu“ časovému proroctví, jímž je dva tisíce pět set dvacet let.

Ve studiu posledního Danielova vidění budeme pokračovat v příštím článku.

Můj lid hyne pro nedostatek poznání; poněvadž jsi zavrhl poznání, i já zavrhnou tebe, abys mi již nebyl knězem. Protože jsi zapomněl na zákon svého Boha, i já zapomenou na tvé syny. Ozeáš 4,6.

I vy jako živé kameny jste budováni v duchovní dům, ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, přijatelné Bohu skrze Ježíše Krista. Proto je také obsaženo v Písmu: Hle, kladu na Sionu kámen uhelný, vyvolený, vzácný; a kdo v něho věří, nebude zahanben. Vám tedy, kteří věříte, je vzácný; ale těm, kteří jsou neposlušní: kámen, který stavitelé zavrhl, ten se stal kamenem uhelným, a kamenem úrazu a skálou pohoršení, totiž těm, kteří se urážejí o slovo, jsou neposlušní; k tomu také byli určeni. Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste zvěštovali ctnosti toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. Vy, kteří jste kdysi nebyli lidem, nyní však jste lid Boží; kteří jste nedošli milosrdenství, nyní však jste milosrdenství došli. 1 Petrův 2,5–10.

A pokládejte shovívavost našeho Pána za spásu; jako vám i náš milovaný bratr Pavel podle moudrosti, která mu byla dána, napsal; jako i ve všech svých epištolách, když v nich o těchto věcech mluví; v nichž jsou některé věci těžko srozumitelné, které neučení a nepevní lidé překrucují, jako i ostatní Pisma, ke své vlastní záhubě. Vy tedy, milovaní, protože to víte předem, mějte se na pozoru, abyste také vy, svedeni bludem bezbožných, neodpadli od své vlastní pevnosti. 2 Petr 3,15–17.

Toto jim připomínej a před Pánem je zapřísahávej, aby se nepřeli o slova, což není k žádnému užitku, nýbrž jen k rozvrácení posluchačů. Usiluj o to, abys ses osvědčil před Bohem jako dělník, který se nemusí stydět a který správně rozděljuje slovo pravdy. Světským a prázdným řečem se však vyhýbej, neboť povedou k ještě větší bezbožnosti. 2 Timoteovi 2:14–16.